

Taikaparta Inka Leskelä

Aleksi makasi sängyssään, paksujen peittojen alla. Hän oli juuri palannut Egyptistä lentokoneella.

Aleksin vanhemmat olivat arkeologeja, joten he matkustivat koko ajan. Kun äiti oli sanonut, että he lähtisivät taas parin päivän päästä Egyptiin, Aleksin isosisko oli pyytännyt niin kauan, että hekin olivat saaneet luvan lähteä mukaan. Vihdoinkin. Aleksin syntymästä asti äiti ja isä olivat matkustaneet ympäri maailmaa ottamatta heitä kertaakaan mukaan.

Aleksi ja Emilia olivat pakanneet heti luvan saatuaan ja he olivat odottaneet innolla lähtöä. Kun he olivat päässeet Egyptiin, lapset olivat halunneet maistaa paikallista ruokaa.

Valitettavasti Aleksi oli saanut vakavan ruokamyrkytyksen ja hän oli joutunut palaamaan seuraavalla lennolla takaisin kotiin. Emilia oli välttämättä halunnut lähteä pikkuveljensä mukaan, joka näytti hyvin sairaalta.

Äiti ja isä olivat palkanneet hoitajan, joka oli odottanut heitä kotona.

Aleksi oli kiikutettu heti sänkyyn. Siinä hän nytkin makasi kalpeana ja kuumeisena, ja hänen olonsa muuttui kokoajan huonommaksi.

Emilia liukui pysähdyksiin Aleksin huoneen eteen ja kiskaisi oven auki. ”Löysin parannuskeinin!” hän huudahti iloisesti Aleksille.

Heti kotiin päästyään Emilia oli alkanut etsiä parannuskeinoa Aleksin sairauteen, koska ajatteli sen olevan ihan toista maata, kuin tavallisesti. Toisin kuin normaalissa ruokamyrkytyksessä, Aleksille oli tullut punaista ihottumaa joka puolelle kehoa. Se kutisi inhottavasti, eikä mikään rasva tai voide helpottanut oloa.

Niinpä Emilia oli löytänyt, hieman kaiveltuaan äidin ja isän toimistoa (jossa ei missään nimessä saanut käydä), vanhan haalistuneen kirjan, jossa kerrottiin vanhoista parannuskeinoista.

Aleksi nousi väsyneenä istumaan. ”Häh?” hän mutisi väsyneesti.

Emilia puikkelehti sotkuisen huoneen läpi ja istahti sängyn reunalle. ”Katso”, hän sanoi ja osoitti kirjaa. Se oli auki sivulta, jossa kerrottiin pitkästä taikaparrasta, jonka avulla saattoi parantaa minkä tahansa sairauden. Sivulla oli kuva vanhasta kiinalaisesta miehestä, jonka parta ulottui maahan asti ja jatkoi matkaansa kiemurrellen pitkin huonetta.

Aleksi tarkasteli kuvaa mietteliäänä. ”Tämä kirjahan on tosi vanha”, hän sanoi hitaasti. ”Niin eikö tuo mies ole jo kuollut?”

Emilia pudisti päätään. ”Tässä sanotaan, että taikaparta kulkee suvussa. Eli jossain päin Kiinaa pitäisi olla mies, joka pystyy parantamaan sinut.”

”Minä en ainakaan jaksa lähteä Kiinaan asti”, Aleksi huokaisi. Hänen kasvoistaan huomasi, kuinka sairas hän oli.

”Sitten minä haen sen miehen tänne”, Emilia ilmoitti itsevarmasti.

”Yksinkö?”

Samassa ovikello soi. Sisarukset vilkaisivat yllättyneinä toisiinsa.

”Kuka se voi olla”, Aleksi kuiskasi.

Emilia kohautti olkapäitään. ”Hei minä keksin!” hän huudahti. ”Jos se on joku meidän tuttumme, minä lähden hänen kanssaan sinne Kiinaan.”

Aleksi katsoi häntä kuin hullua. ”Älyttömin idea jonka olen koskaan kuullut.”

Emilia pyöritti silmiään. ”Sehän on juuri hyvä idea! Keksitkö muka itse jotain parempaa tähän hätään?”

Aleksi kohautti olkiaan.

Hetken aikaa oli aivan hiljaista. Alakerrasta kuului taloudenhoitajan askelten kopinaa. Ovi avattiin.

"Tulin heti kun pääsin", kuului kimeähkö ääni. "Voisitko viedä minut sen sairaan pojan luokse?"

Sisarukset katsahivat toisiinsa. Mary-täti!

"Aiotko tosiaan mennä hänen kanssaan Kiinaan?" Aleksi virnisti.

"Ei kai tässä muu auta", Emilia huokaisi. "Meidän pitää vain suostutella Mary-täti mukaan. Siitä voi tulla hankalaa."

Aleksi nyökkäsi. "Totta. Mary on tosi rikas, joten hän voisi varmaan ostaa lentoliput kiinaan." Emilia hymyili. Onneksi Mary-täti oli taikauskoinen.

Emilia istui lentoaseman ruuhkaisessa aulassa odottaen Mary-tätiä, joka oli "hoitamassa asioita".

Kun hän oli tullut Aleksin huoneeseen, Emilia oli selittänyt kuinka vakavasti Aleksi oli sairas, ja näyttänyt Marylle parrakkaan miehen kuvan.

Mary oli kertonut kuulleen pienenä tarinan samasta miehestä. Hän oli uskonut miehen olemassaoloon ja Emiliasta tuntui, että Mary uskoi siihen vieläkin.

Mary oli istunut hetken sängyn laidalla, noussut sitten ja sanonut menevänsä soittamaan pikaisen puhelun. Hetken päästä hän oli tullut takaisin ja kertonut, että oli tilannut heille yksityislentokoneen, joka veisi heidät kiinaan.

Kun Mary-täti oli lähtenyt huoneesta, Aleksi oli todennut: "Aina kannattaa olla suvussa ainakin yksi miljonääri."

Emilia oli melkein torkahtamassa, kun Mary-täti vihdoin ilmestyi väen paljoudesta.

"Laskeudumme Mount Everestille, sinne missä se mies asuu ja otamme hänet mukaamme. Sitten lennämme heti takaisin", Mary kertasi.

"Jos sille miehelle siis sopii", Emilia lisäsi.

"Eiköhän lähdetä"

Lentomatkan aikana Emilia yritti selvittää kaiken mahdollisen tiedon parrakkaasta miehestä.

"Hänen nimensä on Cong-Min. Se tarkoittaa älykästä", Emilia luki Wikipediasta Mary-tädille. "Cong-Min asuu Mount Everestin huipulla, vanhassa kiinalaistyyliisessä talossa."

"En tiennyt, että Mount Everest on Kiinassa", Mary-täti ihmetteli.

"Oikeastaan se on kiinan ja nepalin rajalla", Emilia korjasi.

Yksityiskone laskeutui Mount Everestin huipulle. Emilia astui ulos ja oli vähällä pyörtyä. Näin ylhäällä ilma oli hyvin ohutta ja sitä oli vaikea hengittää.

"Käytetään näitä", Mary sanoi ja ojensi Emilialle happinaamarin.

Emilia oli oletanut, että he näkisivät heti Cong-Minin talon. He joutuivat kuitenkin tarpomaan vuoren lumista rinnettä pitkin, ennen kuin he löysivät sen. Se oli tavallinen vanha kiinalainen talo, mutta se huokui taianomaisuutta. Erikoisinta talossa oli ovi. Se oli muotoiltu lohikäärmeen pään muotoiseksi. Kun käveli ovesta sisään, näytti siltä, kuin olisi kävellyt suoraan lohikäärmeen kitaan.

Emilia asteli varovasti oven eteen. Hän ei nähnyt ovikelloa, joten hän kokeili ovea, joka aukesi sisään päin.

Sisällä talossa oli hieman hämärää, sillä kynttilät hoitivat kaiken valaistuksen. Huonekalut näyttivät vanhoilta ja lattialla oli harmaa, kulahtanut matto.

Emilia käveli peremmälle ja katseli uteliaana ympärilleen. Yhtäkkiä matto hänen jalkojensa alla liikahti niin, että hän oli vähällä kaatua.

"Seisot parrallani", kuului hiljainen ääni jostain huoneen perältä.

Emilia pomppasi säikähtyneenä kulahtaneelta matolta, jonka tajusi vasta nyt olevan parta. Pitkä parta.

"Cong- Min?" Emilia kysyi.

"Se olen minä."

Varjoista käveli esiin vanha kiinalainen mies, jonka parta kiemurteli pitkin huonetta.

Cong-Min tutkaili Emiliaa katseellaan. "Yksinkö olet tullut tänne asti?" hän kysyi.

"En. Minä tulin..." Emilia tarkasteli huonetta. Mary-tätiä ei näkynyt missään.

"Maryn kanssa." Cong-Min hymähti. "Missä tämä Mary sitten on?"

Mary löytyi ulkoa vapisemasta. Hän ei ollut uskaltanut tulla sisään "pelottavasta" ovesta.

"Teillä on varmaan jotain asiaa, kun tänne asti olette tulleet", Cong-Min totesi sen jälkeen, kun parta oli tarjoillut teen ja keksit. Aivan. Parta oli tosiaankin tarjoillut heille syötävää.

"Niin", Emilia yskähti suu täynnä keksiä. "Voisitko tehdä meille palveluksen?"

Cong-Min mietti hetken. "Riippuu siitä, minkälaisesta palveluksesta on kyse", hän totesi. "Ja tarvitsen myös vastapalveluksen."

Emilia nielaisi. "Minkälaisen?" hän kysyi.

"Sen tiedän vasta sitten, kun olen auttanut teitä."

Emilia nyökkäsi.

"Minun veljeni on vakavasti sairas ja kuulin, että sinä osaisit parantaa hänet. Olisitko niin kiltti, että tekisit sen?" Emilia pyysi lähes itku kurkussa.

Cong-Minin otsa kurtistui. "Minun pitäisi siis matkustaa pois kotoani."

Emilia nyökkäsi epävarmasti.

Cong-Minin kasvoille levisi hymy. "Sehän olisi loistavaa!" hän huudahti ja hänen pitkän partansa pää heilui, kuin innostuneen koiran häntä.

Emilian jännitys helpotti. Cong-Min tulisi varmasti mukaan.

Ulkona tuuli voimistui ja sadepisarat rummuttivat kattoa. Cong-Min oli pakannut pienen matkalaukkunsa ja nyt he odottivat yksityiskoneen saapumista.

"Myrsky lähestyy", Cong-Min kertoi. "Tunnen sen parrassani, mutta voimme varmaan käyttää näitä." Hän veti parrastaan kolme pilkullista sateenvarjoa.

"En oikein usko, että nuo riittävät", Emilia huomautti. Ulkona pauhasi jo raivokas myrsky.

"Totta", Cong-Min sanoi ja kurkisti ulos. "Sää on täällä hyvin oikukas."

Maryn silmät suurenivat. "Eihän yksityiskone pääse tänne tällä säällä."

"Ajattelinkin, että joutuisimme matkustamaan parralla", Cong-Min huokaisi.

Emilia ja Mary vilkaisivat toisiaan hämmästyneinä.

Parralla matkustaminen oli oudointa, mitä Emilia oli koskaan kokenut. He olivat menneet ulos ja asettuneet selät vastakkain pieneksi piiriksi. Sitten Cong-Minin parta oli alkanut kietoutua heidän ympärilleen. Siitä oli muodostunut kupla. Kuplan seinämät olivat partaa, mutta ne kestivät silti hyvin paljon painoa (kuten Mary-tädin, joka ei ollut mikään keijukainen).

Sitten kupla oli alkanut leijumaan. Ensin se oli kohonnut vain pari senttiä, mutta sitten se oli kohonnut yhä korkeammalle ja korkeammalle. Se oli pyörinyt hetken paikallaan, mutta sitten se oli ampaissut täyttä vauhtia eteenpäin.

Kaikkein parasta oli, että kupla suojasi kaikelta tuulelta ja lumisateelta. Itse asiassa kuplan sisällä oli miellyttävän lämmin.

Joku voisi varmaan ajatella, että jos istuu leijuvan parran sisällä kahdeksan tuntia, alkaisi pitkästyttää. Se on tosin kaikkea muuta. Parran sisältä löytyy kaikkea, esimerkiksi: leluja, kirjoja, paperia, lapioita, hiekkaa ja täitä. Mutta älä pelkää jos joskus matkustat taikaparralla, ei tarvitse pelätä, että siellä olisi täitä. Parrasta löytyy vain niitä asioita joita sinä itse toivot.

Jos Emilialle olisi tullut tylsää kahdeksan tunnin lentomatkan aikana, hän olisi voinut käpertyä partaan ja nukkua sikeästi siihen asti kunnes he olisivat perillä.

Emilia oli juuri syventynyt rakentamaan hiekkalinnoja, kun Cong-Min ilmoitti, että talo oli näköpiirissä. Emilia ei tiennyt miten Cong-Min näki seinämien läpi, sillä ne olivat tumman harmaat, mutta sen hän tiesi, että Alekski olisi kohta taas terve ja kaikki olisi hyvin.

Kupla laskeutui Emilian perheen takapihalle ja alkoi muuttua takaisin tavalliseksi parraksi. Emilia nousi kiireesti seisomaan, ettei pyllähtäisi nurmikolle. Kun parta oli taas tavallinen, Cong-Min kysyi: "Missä huoneessa pikkuveljesi on?" Emilia osoitti heitä lähimpänä olevaa yläkerran ikkunaa. Cong-Min heitti partansa ilmaan ja se muuttui ilmassa köysitikkaiksi. Parta laskeutui tukevasti ikkunanlaudalle ja kietoutui ikkunanlaudan ympärille.

Emilia ei voinut muuta, kuin ihmetellä.

"Naiset ensin", Cong-Min sanoi.

Emilia lähti kipuamaan partatikkaita pitkin Aleksin huoneen ikkunanlaudalle. Mary ilmoitti käyttävänsä mieluummin tavallista ovea ja kiersi talon eteen.

Alekski kuuli ikkunan takaa koputusta. Hän vilkaisi ikkunaan ja huomasi Emilian ikkunanlaudalla, hänen takanaan oli vanha mies.

Alekski hymyili. Emilian matkaan oli kulunut alle vuorokausi.

Alekski nousi vaivalloisesti ylös sängystään ja avasi ikkunan. Raikas ulkoilma virtasi sisään.

Emilia ja Cong-Min kömpivät sisään ahtaasta ikkunasta. Alekski löntysti takaisin sänkyynsä.

"Ihme, että noin vanha ukkeli on päässyt tänne asti." Alekski osoitti sanansa Cong-Minille.

"Älä naura vanhuudelle, vaan toivo että sen saavutat", Cong-Min sanoi hartaasti.

"Mitä tuo muka tarkoitti?" Emilia kysyi.

"Se on vanha kiinalainen sanonta."

Emilia kertoi juurta jaksuen, miten Alekski oli sairastunut ja Cong-Min kuunteli nyökkäillen.

"Ruokaan on varmasti joutunut jonkun egyptiläisen käärmeen myrkkyyä", hän totesi mietiskellen. "Joko tahallaan tai vahingossa."

Alekski nielaisi. "Voinko minä kuolla?" hän kysyi hiljaa.

"Hyvin mahdollista", Cong-Min kuiskasi hieroen partaansa.

"Voitko parantaa minut?" Alekski kysyi.

"Ensin sinun on luvattava, että voit antaa minulle vastapalveluksen", Cong-Min vaati vakavana.

Alekski veti syvään henkeä. "Hyvä on."

Cong-Min kietoi pitkän, harmaan partansa kalpean ja sairaanloisen Aleksin ympärille. Yhtäkkiä parta alkoi hehkua purppuraista maagista valoa Aleksin ympärillä... ja sitten Alekski oli taas terve, kuin pukki.

Alekski haukkoi hämmästyneenä henkeään. "Olenko minä nyt terve?"

Cong-Min nyökkäsi. "Nyt on sitten vastapalveluksen vuoro", hän aloitti. "Tiedätte varmaan, että taikaparta kulkee suvussa." Lapset nyökkäsivät. "Minulla ei nyt vain valitettavasti ole ketään, jolle tämän lahjan voisin antaa. Joten pyytäisin, että sinä, Alekski olisit minun seuraajani."

Syntyi hetken hiljaisuus, jonka aikana lapset tuijottivat Cong-Miniä silmät pyöreinä.

"Pitäisikö minun muuttaa kiinaan?" Alekski kysyi järkyttyneenä.

"Ei", Cong-Min vastasi. "Mutta luulen, että sinun pitää muuttaa mahdollisimman pian pois kotoasi ja mennä sellaiseen paikkaan asumaan, jossa kaikki voivat käydä pyytämässä apuasi."

"Entä, tuleeko minulle heti yhtä pitkä parta kuin sinulla on?", Alekski kysyi kalveten.

"Se kasvaa sinulle parissa päivässä, sen jälkeen, kun olen kuollut tai luopunut virastani", Cong-Min kertoi. "Se on yksi haittapuoli taikaparrassa."

Alekski veti syvään henkeä. "Minä suostun olemaan taikaparran kantajan seuraaja", hän sanoi ja jatkoi: "Jos et luovu virasta ennen kuolemaasi."

"Kiitos", Cong-Min sanoi leijuessaan kuplassa huoneen ulkopuolella. "Ja näkemiin."

Alekski seisoi ikkunan edessä Emilia toisella puolellaan, puristaen kädessään "Taikaparran

kantajan seuraajan opaskirjaa”, jonka oli saanut Cong-Miniltä.

Kupla katosi horisonttiin ja hän sulki ikkunan.

Alexi istahti sänkynsä reunalle ja avasi kirjan. Tästä eteenpäin hänen elämänsä olisi aivan toisenlaista.